

Rok 1918.

Dziennik ustaw państwa

dla
królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 19. marca 1918.

Treść: (M 97—99.) 97. Rozporządzenie, które zmienia się rozporządzenie ministerialne z dnia 2. sierpnia 1917, w sprawie ustanowienia cen za świece. — 98. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania obrotu rzepakiem, rzepikiem, olejem rzepakowym i makuchem. — 99. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia cen maksymalnych dla sprzedaży mięsa wołowego i wnętrzności wołowych w handlu detalicznym we Wiedniu.

97.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 11. marca 1918,

którem zmienia się rozporządzenie ministerialne
z dnia 2. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 329,
w sprawie ustanowienia cen za świece.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917,
Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, jak następuje:

Artykuł I.

Zmienia się § 2. rozporządzenia ministerialnego z dnia 2. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 329, który opiewać będzie:

„Przy sprzedaży świec przez producenta nie wolno przekraczać ceny K 262.— netto gotówką bez skonta, z opłatą przewozu do stacji kolejowej odbiorcy za ka zych 100 kg towaru nieopakowanego lub spakowanego razem ze skrzynią (skrzynie po 50 kg zawarto  netto).“

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wieser wlr.

98.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i Urzędem dla wyzys- wienia ludności z dnia 16. marca 1918,

dotyczące uregulowania obrotu rzepakiem, rze-
pikiem, olejem rzepakowym i makuchem:

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917,
Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Rzepik i rzepak, pochodzący z tutejszo-
krajowego zbioru z roku 1918, są zajęte na rzecz
państwa. Zaj cie to rozpoczyna się z chwil  od-
dzielenia plonów od gruntu. Wyjęte od zaj cia są
zapasy, będące w posiadaniu państwa lub zar du
wojskowego.

§ 2.

Zaj cie ma ten skutek, że zajęte towary nie
mogły że przerobione, zużyte, oddane na karm ,
ani też dobrovolnie lub przymusowo sprzedane,
o ile w tem rozporządzeniu lub innemi osobnimi
zar dzeniami Ministerstwa handlu w porozumieniu

z Ministerstwem rolnictwa nie wydano innych przepisów. Czynności prawne, sprzeciwiające się zakazowi, są nieważne. To samo odnosi się także do tych czynności prawnych, które zawarte zostały przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

§ 3.

Pomimo zajęcia mogą przedsiębiorcy gospodarstw rolnych użyć do zasiewu takich ilości, jakie są potrzebne do najbliższej uprawy roli.

Winni oni o tych ilościach i obsianej niemi powierzchni donieść najpóźniej do dnia 31. października 1918 Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu w Wiedniu, podając zarazem, czy zasiew odbył się w drodze wolnego siania, czy też jako siew rzędowy.

§ 4.

Do objęcia zajętych towarów przeznacza się Austryacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu w Wiedniu. Bank ten jest obowiązany zakupić zajęte towary i bezzwłocznie je odebrać.

§ 5.

Cena objęcia wynosi za rzepak 140 K za 100 kg, za rzepik 135 K za 100 kg, za każdym razem na miejscu stacji kolejowej, położonej najbliżej miejsca składowego zapasów, w workach kupującego i za gotówkę, przy okazaniu urzędowego kolejowego poświadczania nadania (duplikat listu przewozowego).

W razie gdy towar nie odpowiada wymogom zwyczajów kupieckich i umowa o odpowiednie zniżenie ceny nie przyjdzie do skutku, wówczas rozstrzyga o cenie, jeśli miejscę przechowania towaru znajduje się w kraju, w którym istnieje giełda dla produktów rolniczych, sąd rozjemczy tej giełdy, w przeciwnym razie sąd rozjemczy tej izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu znajduje się miejsce przechowania towaru.

§ 6.

Posiadacz zajętego towaru, o ile on nie ma u niego pozostać stosownie do niniejszego rozporządzenia lub wydanych na jego zasadzie osobnych zarządzeń, ma obowiązek sprzedać go Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu po ustalonionych cenach i pod przepisanymi warunkami (§ 5.). Jest on nadto obowiązany towar aż do objęcia przechowywać i utrzymywać.

Zbiór należy wymknąć najpóźniej do dnia 30. listopada 1918. Najpóźniej w 14 dni po wy-

młoceniu należy Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu donieść o rodzaju, ilości i miejscu złożenia zapasów rzepaku i rzepiku.

§ 7.

Skuteczność zajęcia kończy się:

1. z chwilą dozwolonego użycia lub sprzedaży;
2. przez przymusowe odebranie.

§ 8.

W razie przesyłania rzepiku i rzepaku kolejami lub za pośrednictwem przedsiębiorstw określonych ma wysyłający dodać do dokumentów przewozowych dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczowego według dołączonego wzoru.

Dla przesyłek zarządu wojskowego i przesyłek z poza zagranicy celnej, z Węgier, z Bośni i Hercegowiny, nie wymaga się tego rodzaju poświadczania przewozowych.

Za szkody, jakieby powstały z powodu pominięcia przepisów o poświadczaniach przewozowych, przedsiębiorstwo przewozowe nie ponosi żadnej odpowiedzialności.

§ 9.

Gdy posiadacz wzbrania się sprzedaje swoje zajęte zapasy rzepiku i rzepaku Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu, winna polityczna władza I. instancyi, w której okręgu znajdują się zapasy, orzec o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzić ich przymusowe odebranie.

Orzeczenie jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do zapasów.

§ 10.

Przy przymusowem odebraniu zapasów należy potracić od ceny objęcia 10%. Gdy posiadacz lub jego miejsce pobytu są nieznane, lub gdy cena ma służyć na zaspokojenie roszczeń osób trzecich, powstałych z praw rzeczowych, należy cenę złożyć w sądzie.

§ 11.

Odebrane przymusowo zapasy winien ostatni ich posiadacz przechować i utrzymać bezpłatnie aż do odtransportowania.

§ 12.

Austryacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu winien zakupione przez siebie, zajęte zapasy rzepiku i rzepaku oddawać po cenach zakupna tym producentom oleju rzepakowego, których mu wskaże za zezwoleniem Ministerstwa handlu Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczyego i to w takich ilościach, jakie w tej samej drodze zostaną mu oznaczone.

Austryacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu winien jednakże zatrzymać z całej łącznej zakupionej ilości do dnia 15. września 1918 15%, conajmniej jednak 80 wagonów (8000 cetnarów metrycznych) w celu ewentualnego użycia na zasiew. Prośby o pozostawienie nasienia należy wnosić do Wojennego związku przemysłu olejnego i tłuszczyego.

§ 13.

Producenci oleju rzepakowego są obowiązani oddać Tow. akc. Centrali olejnej i tłuszczyowej wszystkie zapasy oleju rzepakowego, uzyskane z tulejszokrajowego zbioru rzepiku i rzepaku w roku 1918.

Za zezwoleniem Ministerstwa handlu Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczyego oznacza cenę objęcia, rozstrzyga o rozdziale oleju rzepakowego między konsumentów i ustanawia cenę sprzedaży (§§ 2. i 14. rozporządzenia ministerialnego z dnia 8. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 94).

Cena sprzedaży oleju rzepakowego konsumentom, którą oznaczy Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczyego, dotyczy towaru, odpowiadającego wymaganiom zwyczajów kupieckich. Jeśli co do towaru, nieodpowiadającego wymaganiom zwyczajów kupieckich, umowa o odpowiednie zniżenie ceny nie dojdzie do skutku, wówczas rozstrzyga o cenie sąd rozbiorczy izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu znajduje się miejsce wyrabiania towaru.

§ 14.

Producenci oleju rzepakowego są obowiązani dostawić makuchy Centrali dla środków pastewnych

po cenie, którą oznaczy Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

Centrala dla środków pastewnych ma tym rolnikom, którzy przez dobrowolne zgłoszenie się zobowiązali się do uprawy rzepaku na zasadzie obwieszczeń Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 292, i z dnia 22. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 70, wydawać na potrzeby ich gospodarstwa za 100 kg dostarczonego rzepaku 35 kg makuchu po cenie 20 K za 100 kg.

§ 15.

Wszelkie czynności prawne, sprzeciwiające się zarządzeniom §§ 13. i 14., są nieważne. Odręsi się to także do takich czynności prawnych, które zostały zawarte przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

W razie odmówienia zarządzonego w §§ 13. i 14. wydania oleju rzepakowego i makuchu ~~inno~~ nastąpić odebranie przymusowe przy analogicznym zastosowaniu postanowień §§ 9. do 11.

§ 16.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań, w tem rozporządzeniu nałożonych, o ile odnośna czynność nie podпадa pod surowsze postanowienie karne, będą karały władze polityczne grzywnami do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy. Kary te można nałożyć także obok siebie. Nadto można orzec przepadek zapasów, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 17.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Seidler wlr.

Schauer wlr.

Wieser wlr.

Banhans wlr.

Wimmer wlr.

Silva-Tarouca wlr.

Wzór.

Poświadczenie przewozowe na rzepak i rzepik.

Imię i nazwisko posyłającego
 w jest uprawniony do przewiezienia
 kg rzepaku,
 kg rzepiku.
 a to w czasie od do
 z (nazwa stacyi wysyłkowej)
 do (nazwa stacyi przeznaczenia)
 (koleją lub okretem parowym) pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

Wiedeń, dnia 1918.

L. S.

Wojenny związek przemysłu olejnego
i tłuszczyego.

Poświadczenie to należy doczepić trwale do dokumentu przewozowego.
 Dodanie poświadczenia należy w dokumencie przewozowym zaznaczyć.
 Poświadczenie odbierze stacya przeznaczenia.

99.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 18. marca 1918,

w sprawie ustanowienia cen maksymalnych dla sprzedaży mięsa wołowego i wnętrzności wołowych w handlu detailicznym we Wiedniu.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, względnie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917; Dz. u. p. Nr. 131, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Dla drobnej sprzedaży mięsa wołowego i wnętrzności wołowych na obszarze stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia ustanawia się następujące ceny maksymalne:

I. Dla tych przedsiębiorstw przemysłowych, które są upoważnione do sprzedaży mięsa wyborowego (§ 2. i § 3. rozporządzenia z dnia 16. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 61.):

A. Mieso wołowe:

a) 1 kg mięsa przodowego najwyżej z 15% dokladką	K 18-
b) 1 kg mięsa tylnego najwyżej z 20% dokladką	, 20-
c) 1 kg mięsa na pieczeń (uszyk, połędwica i rozbratel) z kością, ale bez dokładki	, 25-
d) 1 kg mięsa każdego innego rodzaju	, 18-

B. Ozór wołowy.

a) 1 kg ozoru (świeżego)	K 20-
b) 1 kg ozoru (marynowanego)	, 22-
c) 1 kg ozoru (wędzonego)	, 24-

C. Wnętrzności wołowe.

a) 1 kg płóćek	K 8-
b) 1 kg wątroby, śledziony lub serca ,	8-
c) 1 kg mózgówka	, 16-
d) 1 kg nerek	, 8·60
e) 1 kg wymienia (surowego)	, 4-
f) 1 kg wymienia (gotowanego)	, 8-
g) 1 kg flaków (nieczyszczonych)	, 2-
h) 1 kg flaków (oczyszczonych)	, 4-

II. Dla wszystkich innych przedsiębiorstw przemysłowych, które upoważnione są tylko do sprzedaży mięsa zwykłego (§ 2. rozporządzenia z dnia 16. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 61):

A. Mieso wołowe.

a) 1 kg mięsa przodowego najwyżej z 15% dokladką	K 7·20
b) 1 kg mięsa tylnego najwyżej z 20% dokladką	, 8·40
c) 1 kg mięsa na pieczeń (uszyk, połędwica i rozbratel) z kością, ale bez dokładki	, 12-
d) 1 kg mięsa każdego innego rodzaju	, 7·20

B. Ozór wołowy.

a) 1 kg ozoru (świeżego)	K 10-
b) 1 kg ozoru (marynowanego)	, 11-
c) 1 kg ozoru (wędzonego)	, 12-

C. Wnętrzności wołowe.

a) 1 kg płóćek	K 5-
b) 1 kg wątroby, śledziony lub serca ,	5-
c) 1 kg mózgówka	, 8-
d) 1 kg nerek	, 5-
e) 1 kg wymienia (surowego)	, 2·60
f) 1 kg wymienia (gotowanego)	, 5-
g) 1 kg flaków (nieczyszczonych)	, 1·60
h) 1 kg flaków (oczyszczonych)	, 3-

Sprzedaż przodowego i tylnego mięsa wołowego bez dokładki i mięsa na pieczeń bez kości jest zabroniona.

§ 2.

Rzeźnikom wolno wydawać dla szpitali, kuchni wojennych i kuchni wspólnych, restauracji, hoteli, pensjonatów i organizacji konsumentów we Wiedniu tylko takie ilości mięsa wołowego, jakie im na ten cel zostaną każdorazowo przydzielone przez urzędowe biuro odbiorcze dla bydła i mięsa we Wiedniu-St. Marx według wskazówek komisji targowej. Przytoczonym przedsiębiorstwom i organizacyom wolno nabywać mięso wołowe odpłatnie lub bezpłatnie tylko u tego rzeźnika, u którego są wpisani na listę odbiorców i tylko tę ilość, na której pobór zezwoli im urzędowe biuro odbiorcze dla bydła i mięsa.

§ 3.

Magistrat wiedeński ma wydać sam albo za pośrednictwem urzędowego biura odbiorczego dla bydła i mięsa we Wiedniu-St. Marx dalsze potrzebne zarządzenia celem wykonania tego rozporządzenia.

§ 4.

Za przekroczenia ustanowionych w tem rozporządzeniu cen maksymalnych będzie karał sprzedających właściwy magistracki urząd dzielnicowy

aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy, o ile czyn nie podlega karze surowszej. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do 10.000 koron.

Za inne przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych dla jego wykonania zarządzeń, o ile przekroczenia te nie podlegają karze surowszej, będzie karą magistracki urząd dzielnicowy grzywnami do 20.000 koron lub aresztem do 6 miesięcy. Kary te można nakładać także obok siebie.

Takiej samej karze jak sprawca podlega ten, kto drugiego do jednego z tych czynów, uamawia lub przy ich popełnieniu współdziała.

W razie ukarania można orzec również utratę uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na pewien oznaczony czas oraz przepadek towaru, do którego czyn karygodny się odnosi, albo uzyskanej zań ceny na rzecz państwa.

W razie oczywistego działania wbrew niniejszemu rozporządzeniu można niezależnie od postępowania karnego orzec samoisniesie przepadek towaru.

Przepadłe towary lub ich cenę należy dla zaopatrzenia ludności.

§ 5.

Uchyla się niniejszem te rozporządzenia namiestnictwa dla arcyksięstwa Austryi poniżej Anisy, które są sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie z dniem 20. marca 1918.

Paul wr.